2. Sagsøgeren tilpligtes at afholde samtlige omkostninger.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. juni 1980.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 24. APRIL 1980 [1]

Høje Domstol.

Det forslag til afgørelse, som jeg fremsætter i denne sag, vil blive ganske kort, fordi jeg anser for åbenbart, at Belfiore's søgsmål må afvises, da sagen er anlagt for sent.

Mens Kommissionens udtrykkelige afgørelse om afvisning af sagsøgerens klage er dateret den 12. februar 1979, blev denne sag først registreret på justitskontoret den 4. juli s.å. Den er følgelig anlagt længe efter udløbet af den frist på tre måneder, som er fastsat i vedtægtens artikel 91.

Det er rigtigt, at Belfiore har hævdet, at han først modtog afgørelsen af 12. februar den 5. april, og at han udelukkende tilskriver denne forsinkelse den sagsøgte institutions forsømmelighed. Denne havde sendt meddelelsen til hans tidligere adresse, mens den ifølge sagsøgeren var eller burde være klar over den skete bopælsforandring.

Dette forekommer i betragtning af det foreliggende tilfældes omstændigheder meget diskutabelt. Belfiore har først officielt underrettet Kommissionen om sin adresseændring ved en skrivelse af 5. februar 1979, som blev registreret hos administrationen den 13. i s.m., dvs. dagen efter, at afgørelsen om afslaget var blevet afsendt. Denne skrivelse kan følgelig ikke tages i betragtning.

Forinden havde sagsøgeren ifølge sin egen forklaring blot anført sin nye adresse på bagsiden af kuverterne til sine breve af 11. september og 23. oktober

1 — Oversat fra fransk.

1978. Da brevet af 23. oktober synes at være gået tabt, kan vi kun fastslå rigtigheden af denne udtalelse, for så vidt angår brevet af 11. september. Er denne enkeltstående påtegning tilstrækkelig til at afværge, at sagen afvises?

For at nå til dette resultat er det nødvendigt at antage, at Kommissionen har udvist forsømmelighed ved ikke at bemærke sagsøgerens nye adresse på bagsiden af en eller måske to kuverter. Et sådant resultat forekommer mig at være udtryk for en overdreven strenghed over for Kommissionen, især i betragtning af den mængde post, som dens tjenestegrene hver dag må behandle.

Derimod mener jeg ikke, at en tjenestemand eller tidligere tjenestemand, som ved, at han endnu vil komme til at korrespondere med administrationen, pålægges en for streng forpligtelse, hvis han holdes ansvarlig for ikke officielt inden for en kort frist at have meddelt denne administration sin nye adresse. Det fremgår end ikke af sagens akter, at Belfiore har truffet den elementære foranstaltning at få eftersendt sin post.

Alene af denne grund er jeg allerede tilbøjelig til at mene, at sagen bør afvises.

Min overbevisning styrkes desuden af den betydning, som Domstolens praksis med rette tillæger overholdelsen af frister, især i tjenestemandssager.

Den betydning, som Domstolen tillægger dette spørgsmål, fremgår først og fremmest af, at en formalitetsindsigelse, der støttes på dette grundlag, har bindende karakter. Domstolen har udtalt (dommene af 7. 7. 1971, *Müllers* mod *Det økonomiske og sociale Udvalg*, sag 79/70, Sml. s. 161; org.ref.: Recueil, s. 699, og af 8. 5. 1973, *Gunella* mod *Kommissionen*, sag 33/72, Sml. s. 480), at det påhviler Domstolen »af egen drift at efterprøve, om klagefristerne er overholdt, idet disse er ufravigelige« (præmis 4 i *Gunella*-dommen).

De har efter min mening udtalt Dem endnu tydeligere i den dom, De afsagde i *Collignon*-sagen, hvori Kommissionen havde udtalt, at den ikke ville »dække sig bag« den omstændighed, at sagen måtte afvises, fordi den var anlagt for sent, men overlade det til Domstolen, om den ville rejse spørgsmålet eller ej. De udtalte i denne sag i særdeles tydelige vendinger, at »klagefristerne er ufravigelige og kan ikke være genstand for et skøn fra parternes eller rettens side« (dom af 12. 12. 1967, *Collignon* mod *Kommissionen*, sag 4/67, Sml. 1965-1968, s. 415; org.ref.: Recueil, s. 478-479).

Denne strenghed er, som De har fremhævet, berettiget af, at »opretholdelsen af retsstillingens og retsforholdenes sikkerhed kræver, at der ikke i uoverskuelig fremtid kan sættes spørgsmålstegn ved fællesskabsinstitutionernes beslutninger vedrørende denne retsstilling og disse retsforhold, medmindre der foreligger nye og tungtvejende grunde«, hvilket ikke er tilfældet her (dom af 15. 12. 1966, *Mosthaf* mod *Euratom-Kommissionen*, sag 34/65, Sml. 1965-1968, s. 325; org.ref.: Recueil, s. 769), og fordi fristerne for at indbringe klage og derefter anlægge sag »tilsigter ved fællesskabsinstitutionerne at værne om den retssikkerhed, som er uundværlig for disses gnidningsløse funktion« (dom af 14. 4. 1970, *Nebe* mod *Kommissionen*, sag 24/69, Sml. 1970, s. 33; org.ref.: Recueil, s. 151).

Under disse omstændigheder, og uden at det er nødvendigt at gå ind på Kommissionens formalitetsindsigelse, og så meget desto mindre på sagens realitet, kan jeg kun foreslå, at den af Belfiore anlagte sag, hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 12. juni 1978, hvorved sagsøgeren blev afskediget uden ansøgning, afvises. I overensstemmelse med procesreglementets artikel 70 foreslår jeg endelig, at de af Kommissionen afholdte udgifter pålægges sagsøgeren.